

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupena Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. CPR-18335-6/ČJ-2014-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 2 A 13/2015 - 71, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 2 A 13/2015 - 71, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 4. 2016, č. j. 2 A 13/2015 - 71, (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. CPR-18335-6/ČJ-2014-930310-V234, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 11. 10. 2014, č. j. KRPA-208895-68/ČJ-2014-000022, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce čtyři roky.

Dne 13. 11. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání, jímž stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka v této žádosti uvedla, že má v současnosti výjezdní příkaz platný do 25. 11. 2016, přičemž zároveň podává za nezletilou dceru žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka se na Ukrajinu nemá kam vrátit a rozhodnutí o správním vyhoštění bude velmi závažným zásahem do soukromého a rodinného života jejího a zejména její dcery. Přesun dítěte v předškolním věku do zcela neznámého prostředí, ve kterém nemá žádné kamarády ani rodinu a kde se hovoří jazykem, ve kterém nebylo vychováváno, je velkým zásahem do jeho psychického vývoje a stěží lze argumentovat, že takovýto zásah je v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Nejlepší zájem nezletilé dcery stěžovatelky je přitom nutno zohledňovat i v řízení, kde nezletilá sama není účastníkem, jehož výsledek se však úzce dotýká jejích práv. Návratem na Ukrajinu by stěžovatelka byla potenciálně existenčně ohrožena, protože jako samoživitelka bude mít v současné ekonomické a sociální situaci na Ukrajině velký problém nalézt bydlení i práci.

Domnívá se proto, že újma, která jí nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti hrozí, je velmi závažná. Jejím setrváním na území České republiky do doby rozhodnutí o kasační stížnosti zároveň není ohrožen důležitý veřejný zájem ani práva a oprávněné zájmy třetích osob; i pokud by tomuto tak bylo, tyto zájmy nemohou převážit nad závažností újmy, která by jí byla způsobena nutností opustit území České republiky před rozhodnutím o její kasační stížnosti. Podle stěžovatelky zde naopak existují osoby, které mají silný zájem na tom, aby stěžovatelka do doby rozhodnutí z území nevycestovala. Těmi jsou nejen nezletilá dcera stěžovatelky, ale i její další rodina žijící v České republice.

Dále stěžovatelka citovala z početné judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž podle stěžovatelky plyne, že soud za důležitý veřejný zájem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. nepovažuje toliko zájem státu na tom, aby se na jeho území zdržovaly osoby s platným pobytovým oprávněním. Tímto důležitým veřejným zájmem může být například vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V běžné situaci, kdy cizinec není vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, je vyhoštěnému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu probíhajícího řízení o jeho kasační stížnosti. Újma hrozící stěžovatelce je totiž zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí, přinejmenším co se týče práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života.

K tomuto návrhu žalovaný uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, proč by měl být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, proto navrhuje žádost zamítnout.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelčin návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.**

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Stěžovatelka uvedenou újmu tvrdila, neboť konkretizovala, proč by realizace rozhodnutí o správním vyhoštění byla závažným zásahem do soukromého a rodinného života. Stěžovatelka uvedla, že v současnosti má výjezdní příkaz platný do 25. 11. 2016. K první podmínce Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, dospěl k následujícímu právnímu závěru: *„Je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že újma tvrzená stěžovatelkou v návrhu na přiznání odkladného účinku je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. První podmínka je tak splněna.“*

K druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, *„[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání“*

pokračování

odkladného účinku, a na strane druhe důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Stěžovatelce bylo uděleno správní vyhoštění z důvodu, že se při kontrole prokázala pozměněnými doklady Bulharské republiky a opakovaně porušila právní předpis, neboť nerespektovala rozhodnutí o svém správním vyhoštění, přičemž opětovně pobývala na území bez cestovního dokladu a víza. Stěžovatelka tak opakovaně porušovala právní předpisy České republiky, nicméně, s ohledem na důvody správního vyhoštění a s ohledem na tvrzenou újmu Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě bylo posečkání s výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek kasační stížnosti neznemožňuje definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají. K naplnění veřejného zájmu na tom, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád, může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku je tudíž také naplněna.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že jsou splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí městského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí, k jehož přezkumu se dotyčné řízení před městským soudem vedlo. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci se tedy až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu